

NİLÜFER KUYAŞ

SERBEST
DÜŞÜŞ

ROMAN

♥
CAN

NİLÜFER KUYAŞ
SERBEST
DÜŞÜŞ

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: Murat Morova

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1812-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

NİLÜFER KUYAŞ
SERBEST
DÜŞÜŞ

ROMAN

Nilüfer Kuyaş'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ada'daki Ev, 2011

Başka Hayatlar, 2012

NİLÜFER KUYAŞ, İstanbul'da doğdu, Robert Kolej'de okudu. Lisans eğitimini ABD'de Wellesley College'da tamamladı. Boğaziçi Üniversitesi'nde sosyal psikoloji yüksek lisansı yaptı. Londra'da BBC'de radyo yapımcısı ve sunucu olarak çalıştı. Türkiye'de kısa bir dönem televizyon programı hazırladı ve sundu. *Sabah*, *Milliyet* ve en son *Taraf* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. İlk kitabı *Başka Hayatlar* 2004'te Mehmet Fuat Deneme Ödülü'nü kazandı. 2007'de yayımlanan ilk romanı *Yeni Baştan*'ı 2011'de *Ada'daki Ev* izledi.

Murat Morova'ya

Hepsi bana geri döndü – mavi gökyüzü
cesaret, şehvanilik, coşkun dinginlik,
dünyayı doğallıkla kavramak,
sevdiğim her şey.

JOHN CHEEVER
“*The Angel of The Bridge*” (Köprüdeki Melek)

Teşekkür...

Sibel Arıkan
Murat Morova
Ahmet Elhan
Nilüfer Çağlar Papageorgiou
Demir Özlü

Ölümden dönmek

1

Bizi bir hikâye bir araya getirdi.

Hikâye ölümden dönmekle ilgiliydi. Onun nasıl ölümden kurtulduğunun hikâyesiydi, merakımı uyandırdı, cazibesine kapıldım. Bir zamanlar ben de ölümlle yüz yüze geldim, kıyaslamak istiyordum.

O anlatacaktı, ben dinleyecektim.

Bahardı, şehir çok güzeldi, ağaçlar yapraklandı, ışık durulaştı, nisan yağmurları yerini mayısın ılıkliğına bıraktı. Bir konferanstaydım, çıkışta cereyan kesildi, merdivenleri inmekten korktum, çok yüksekti bina, en tepedeydik, oraya giderken yükseklik korkumu yenmeye çalıştım, asansörde gözlerimi kapattım, baş dönmesi çabuk dursun diye dua ettim, sizde fobik vertigo var, dedi doktor.

Konferans o konuda olmasa gitmezdim, aşk ve arzu üzerineydi, umduğumdan iyi çıktı, kalabalıktı, sonunda çekinerek ben de soru sordum, sırf sormuş olmak için sordum, boşluğa atlar gibi sordum, öylesine dönüyordu başım kederden, neyin kederi deseler sadece yaşamının derdim, yaşamının güzelliği uyandırıyor bende bu kederi, sevinçten farkı yok derdim.

Sırf konuşmacıyı baştan çıkartmak için sordum, salonu, dünyayı, kendimi baştan çıkartmak için sordum, peki ne yapmalıymış kadınlar, diye sordum, tek erkeğe bağlanmasınlar mı, erkeğin kayıtsızlığına göz mü yumsunlar, ne öneriyormuş Lacan, kadınlar ne yapabilir, dedim ve onun gözleriyle karşılaştım.

Konuşmacı iyi anlayamadığım bir cevap verdi, sonra herkes merdivenlere yöneldi, ben halı döşeli zemine oturup çarpıntımın geçmesini bekledim, yanıma geldi ve bana bir hikâyeye anlatmaya başladı, gözleri üzüm karasıydı, teni koyu buğdaydı, altın rengindeydi, gözlerinde ateş vardı, bana arzuyu getirdi, arzuyu uzaktan tanıdım, onun gözlerinde tanıdım, ten renginde tanıdım, sonra içimdeydi arzu, kendimi dinlemeye bıraktım, korkum geçiyordu.

11 Eylül'de İkiz Kuleler'deydim, dedi, kurtulanlardan biriyim, sakın korkma, hiçbir şey olmayacak, birazdan seninle sakince, yavaşça ineceğiz merdivenlerden, elini tutacağım, korkmana gerek yok.

Ölümden dönmek seni nasıl etkiledi, diye sordum. Bana hikâyeyi anlatır mısın? Hissetmek istiyorum. Bir resim çizmek istiyorum.

Gülümsedi. Hâlâ istiyorsan, başka bir zaman anlatırım dedi.

Kadın dinleyecekti, hazırды.

Sonra hikâyeye yarıda kaldı.

Hikâyeye parçalandı. Şehir yıkıldı. İkisi aynı anda yıkıldı. Arzu boşlukta kaldı. Eylül ortasıydı. Her şey onu aşırıyordu. Kederle yürüdü hayata doğru, sevinçle yürüdü, hevesle ürperiyordu hâlâ.

Dur ve bak. Sadece bak artık. İstemeyi bırak. Arzu-

lama. Arzu bitti. Şehir de bitti. Son defa bak. Şehir tekrar başlayana kadar bak.

Kaybettiği arzuyu arayarak yürüdü.

Ama bu sonraydı. Daha sonra.

Bizi bir hikâye birbirimize bağladı. Onun ölümden kurtulmasının hikâyesiydi. O anlatacaktı, ben dinleyecektim.

Ama birden başka bir hikâye başladı. Bizim hikâyemiz başladı. Arzu kıvılcımı saman alevi gibi tutuşup ikimizi sardı.

Sonra o hikâye de yarım kaldı.

Bir gün mutlaka buluşalım ve bana her şeyi anlat, dedim o gün, ne kadar olağanüstü bir deneyim. Olağanüstü bir şey yok, dedi. Israr ettim, ölümden kılpayı kurtulmak insanı değiştiren bir şey, anlat bana, seni nasıl değiştirdi, bilmek istiyorum, diye ona odaklandım. Yüksek binadan çıkmama yardımcı olduğu için yakınlaştık.

Hayır, ölümden döndüğü için ona yakınlık hissettim.

Aradan epey zaman geçti. Her seferinde bir engel çıkıyordu. Ben sanki hikâyeyi ertelemekten zevk alıyordum. Sonra bir gün buluştuk. O söyledi kahvenin ismini. Nişantaşı'ndaydı. Hâlâ çok sık gidiyorum oraya. Neden gittiğimi sorsalar doğruyu söylemezdim.

İnsanlar Nişantaşı'na alışveriş yapmaya gidiyorlar. Görmeye ve görülmeye gidiyorlar. Takılmaya gidiyorlar. Kendilerini zengin hissetmek için gidiyorlar. Kadın başka nedenle gidiyor. Gençliğini aramaya gidiyor. Tabii bulamıyor. Gene de arıyor gençliğini. Nişantaşı'na arzu bittiği için gidiyor.

Fakat arzu hiç bitmez ki. Bitmedi. Bitmeyecek. Genç-

lik biter, arzu bitmez. Tam gençliğin bittiği ve arzunun bitmediği yerde duruyordu kadın, eşikteydi.

Bir sokağın başında kıpırdamadan durdu. Hangi sokak? Bir isim uydurması lazım. Şebboy Sokağı diyelim. Şebboy Sokağı'nın ucundan devam edip gidiyordu arzu.

Şirin hikâyeyi böyle kuruyor. Başı sonu belli değil. Parçalar halinde geliyor hikâye aklına. Başlıyorum zannederken sonuna atlamış oluyor hikâyenin.

Kadın, 11 Eylül 2011 sabahı kötü bir şey oldu hissiyle uyanıyor, mesela.

Hiçbir şey olmadı, ama o her şeyin bittiği duygusuyla uyandı.

Her şey bitti.

Sonra tekrar başa dönüyor.

Şebboy Sokağı'nın alt ucundaki küçük markette karşılaştılar.

Reklam filmi gibiydi. İkinin de eli aynı anda tezgahta kalan son küçük siyah çikolataya uzandı.

Lütfen, siz alın.

Hayır, rica ederim.

Paylaşalım mı?

Memnuniyetle.

Kaldırıma dizili kafelerden birine oturdular.

Kan şekerim düşmüş olmalı. Başım döndü.

Çikolata yemek sana yakışıyor. Ben Bruno.

Şirin. Memnun oldum. Çikolata için teşekkürler, sadece bitter yiyebiliyorum.

Bakkal Mustafa çok mahcup oldu zavallı.

Burada mı oturuyorsun?

Çapraz köşedeki apartman.

Ama çikolatadan hiç yemedin.

Seni seyretmek daha hoş. Benimki anlık bir refleks-
ti. Teselli arayışı.

Neden üzgünsün?

Manitayla kavga ettik.

Hemen peşinden git.

Yurtdışında çalışıyor. Berlin'de.

Telefon mesajıyla mı kavga ettiniz?

Evet. Ama öncesi vardı. Bir yanlış anlama.

Ben yanlış anlayacak kadar da mesaj yazamıyorum.

Sabrım tükeniyor.

Bruno gülerek ona baktı.

Öyleyse?

Evlüyüm, evet. Çok sık mesaj yazmam gerekmiyor.

Kahve içer misin?

İçerim.

Bu mayıs ayı. Sonra eylül oluyor ve onu kaybediyor.
Bir ömür geçiyor aradan. Geçen ömrü özlüyor. Bütün
şehirde onu arıyor. Bir hayali arıyor kadın. Gidemediği
tek yer Şebboy Sokağı. Bir tek sefer taksile geçti, sanat
fuarından çıkışında. Dönüp binaya baktı. Dönüp binaya
bakmak önemliydi. Acının içinde oyuklar var, oralarda
gizlenebiliyor bazen, birkaç saniyeliğine.

Bruno'yu seçti. Bruno güzel isim.

Gençliğinde vardı bir Bruno. O uzaktan vuruldu-
ğun, çekingenlikten bir şey söyleyemediğin, bakışların
gidip geldiği, iç geçirmelerle dolu, pişmanlıkla yandığın,
yeni yetmelik aşklarından biri. Boynunda altın bir haç
olacak. Katolik, İtalyan asıllı, Levanten bir İstanbul aile-
si, babadan oğula geçen ticaret, Venedik flamaları titreş-
iyor bakışlarında. Haydi öyle olsun.

Bana her bakımdan yabancı bir karakter yaratmalıy-
dım; dil, din, ırk, her şey. Hani, iktidardakilerin hiçbir ay-

rım gözetmiyoruz, dediklerinden. Hepsi yalan tabii. Benimki de yalan olmalıydı. Yaş grubu farklı olmalıydı, kültür ve köken, her şey.

O mayıs günü bir buçuk saat oturmuş olmalıyız kahvede. Her şeyi konuşmuş olmalıyız. Sonra eylül oluyor ve hiç kimseyle konuşmuyorum. Tek başıma dolaşıyorum şehirde. Eylül benim için yeni anlamlar kazanıyor. Son buluşmamız 10 Eylül'dü. Ama her şeyin değişeceği belliydi. Hemen öncesinde Berlin'e, kız arkadaşını görmeye gitti. Daha önce New York'a gidirmiş, kız arkadaşı finans yüksek lisansı yaparken. Ayrı da olsalar kopamıyorlar, evli gibiler, o nereye yerleşirse Bruno oraya gidiyor tatile.

Ne tehlikeli, lezzetli oyundur, uzun süredir görmediğin sevgiliyle bıraktığın yerden devam etmek, hiçbir şey değişmemiş gibi yapmak. Her şey değişti oysa. Bana rastladı, kim bilir daha neler oldu hayatında, benim bilmediğim, sevgilisinin, kimsenin bilmediği.

Oynamayı bilmiyorum. Hiç öğrenemedim. Şimdi oynamak istiyorum. Şehir beni çağırıyor. Sonunda buluyorum birlikte oynayacak birisini. Gene beceremiyorum. Kuralları bilmiyorum. Meğer kural falan yokmuş.

Çeşitli senaryolar geliyor aklıma.

Bebeğim, şu peyniri şöyle bırakma demedim mi dolapta... diyecek, mesela.

İki insan eşikte. Birlikte yaşamamanın, gündelik hayatın ayrıntılarını paylaşmanın eşğindeler, fakat atlamıyorlar o eşikten, berisinde duruyorlar.

Bebeğim, şu peyniri...

Allahtan arzu var, arzu imdada yetişiyor, önemli olan da bu. Arzu her şeyi kolay, her şeyi önemsiz kılıyor. Cezalandır beni öyleyse. Cezalandır beni, diyor ka-

dın, arzulanđını bilmenin o eşsiz güveniyle...

Erkek onu okşuyor. Tekrar sarılıyorlar, daha yeni ayrılmışken. Peynir mi? Ne gülünç! Gülüyorlar.

Böyle bir sahne gerçekte yaşandı mı bilmiyorum. Ama yaşanabilirdi. Görüyorum, yaşanmış kadar açık ve net.

Peri masallarında her şey üç defa olur, bazı nesnelere üçer tane vardır. Arzunun simgesiymiş, diyorlar. Bu anlatıda her şey üç defa olacak, her şeyden üçer tane.

Bruno'yla üç defa buluşuyoruz. Evet, sadece üç defa. Buna bir kaçamak demek bile mümkün değil sanırım.

Ama haydi, kaçamak diyelim.

Kaçamağın en güzel yanı ne olabilir? Sahte bir özgürlük duygusu herhalde. İlişkide olduğu gibi kendini sansürlemiyorsun. İnsan bunu niye yapar? Diğer kişinin beklentileri, onu kaybetmek korkusu, onu memnun etmenin telaşı, aranızdaki bir eksikliği gizleme ihtiyacı... Otosansürle yaşamak insanı yıldırır. Sonra birden sokak, birden özgürlük, birden oyun...

Kaçamak paylaşılan bir yalnızlık olsa gerek. Kayıp içinde kayıp, kapalı kutu. Nefis haz anları olmalı, çalınmış dakikalar, daima gizli ve gizli olduğu için eğlenceli. Mutlu olduğunu dünyaya ilan etmek istediğın anda her şey yıkılıyor. Kendine itiraf etmen bile yeterli. Acıkmaktan beterdir doymak.

Yapıyı ayakta tutan orta direk gitti, taşıyıcı sütun yıkıldı. Hayatın eksenini kaydı. Tek başıma duramayacağım boşlukta. Eylül ve boşluk. Çok fazla boşluk var. Salanıyorum. Alıştığım bütün dayanaklar gitti. Düşmemek için kendi ekseninde durman gerekiyor. Eksenini kaybetmeyeceksin, kaybedersen devrilirsin. Ben eksenimi kaybettim. Tutunacak yer yok.

Hızla bir taksi geçiyor, ardından ortaokullu üç kız oturuyor duvarın dibine. Bu anlatıda her şeyden üç tane olacak. Söylemiş miydim?

Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, diye söylene- rek dolaşıyorum şehirde. Kızların önünden siyah kos- tümlü bir adam geçiyor, genç, ince, ceketini çıkartmış, arkadan görünüşü pek hoş. Siyah kravat, beyaz gömlek, siyah takım elbise. Bu tarz giyim belli bir sosyal çevrede şimdi üniforma oldu. Bazı adamlara çok yakışıyor. Toplu haldeyseler seçmeler var gibi geliyor bana. Kostümler aynı, hangisinin kalçaları daha güzel?

Kızlara bir şey söyledi, sanki gizli iş çeviriyorlarmış da, şakadan azarlıyor. "Suçunuzu hemen itiraf edin" dedi, siyah bir Audi'ye binerken. Kızlar gülüştüler. Siz hoca mısınız, dedi kızlardan birisi. Pek yakında şube müdürü olacağım, dedi adam, gururlu bir çalımla, güneş gözlük- lerini taktı, arabayı çalıştırdı ve gitti. Kızlar telefonlarına sarıldılar, hem laflıyorlar hem hızla mesaj yazıyorlar. Cinsel bir gerilim vardı o sahnede. Hangi sahnede yok ki?

Ben şimdi baktığım her yerde cinsel gerilim, her şeyde cinsel arzu görüyorum. Fotoğraf filtresi gibi bir lanet bu, geceyi gündüze, gündüzü de geceye çeviriyor. O kızların yerinde olmak istedim bir an için.

Üç defa buluşuyoruz, evet. Bir dakika, anlatacağım işte. Kendime anlatacağım. Bir yandan da şehirde rastge- le dolaşacağım böyle.

Neden kapılmış oluyorum bu çılgınlığa? Aşk mı? Hayır. Arzu. Sadece arzu, başka şey değil. Yani günah, yani zaaf, yani hata. Çılgınlığa hazırmışım demek ki.

Çok daha önceden kapılmayı istiyordum belki, far- kında değildim. Elli yaşını çoktan geçtiğim için kapıldım.

İki çocuğum olduğu için kapıldım. Kocamı, Ekrem'i sevdiğim için kapıldım. Bruno benden neredeyse yirmi yaş küçük olduğu için kapıldım. Hayal gücüm çoştığı için kapıldım. Belki de sabotajdı, haberim yok.

Şimdi zil çalacak ve yerimden kalkacağım.

Onun kokusuyla çıkmak istiyor kadın her gecedен, onun kokusuyla sıyrılmak istiyor karanlıktan, onun kokusuyla ulaşmak istiyor ışığa. Onun teri damlasın istiyor üzerine.

Bu hikâyeye başlamam mümkün değil.

Bu hikâyeye başlayamam çünkü başı yok; bitiremem de, çünkü sonu yok. Sadece bir uyanış var, sonra kesinti. Mümkün değil. Mümkün değil. Halbuki imkan dolu. Arzunun hikâyesi.

Yalnızlığın hikâyesi bu.

Kadın acının günlüğünü tutar gibi sanat fuarı geziyor, Nişantaşı'nda.

Galeri X-ist odasını geçiyor. Seda Hepsev, "Erotik Ekmekler Dizisi." Hamur gibi şekillendirmiş çamuru sanatçı, verdiği şekiller hem açık saçık hem çok belirsiz. Müstehcen değil, gülümsetici. Hatta, pekâlâ, teselli edici olabilir.

O gün hiç yemek yemediği geldi aklına, yemek yemeyi düşünmüyordu bile.

Bu hikâyeye başlamam imkansız, dedi kadın, başını bulamıyorum. Hikâye başlamadan bitti, ama sonu da yok. Nasıl bitireceğim?

"Gökyüzünde Lucy" şarkısı çalıyor bir yerde.

The Third Line Gallery, Dubai. Esmer bir kadın güzellik bakımında. "Bıyığımı İple Alırken-2, 2011" yazıyor bir resmin yanında.

İkinci buluşmaları mı? Salonda, karanlıkta oturuyorlar, Şirin'in yeni ağda yapılmış yerlerinde avucunu gezdirirken söylüyor, "Kız arkadaşım ile sevişmekten eskisi kadar hoşlanmıyorum." Şirin korkuyor. Aynı anda seviniyor. Çok gizli bir yerde "demek ki bir süreliğine benim olabilir" hayali mi uyandı? İlk büyük hata. Bilinçaltının tuzakları.

Havy Kahraman'mış bıyığını iple alan sanatçının adı. Biraz Frida Kahlo'yu andırıyor. Bıyıklarımı aldırmalıyım, ne yazık ki artık bıyıklarım var, diye düşündü Şirin. Dudaklarımın üzerinde bir gölge. Saçlarım uzun olsaydı Frida Kahlo gibi kökünden keserdim şimdi. Acaba kafamı kazıtsam mı? Bruno'yu en cazip kılan şey, saçlarının uzun olması, Şirin'inkilerden daha güzel olması saçlarının.

Leonardo'nun *Salvator Mundi* tablosu. Dünyayı kurtaran adam. Tıpatıp aynı. Orada İsa olarak betimlenen genç adam canlanıp dünyaya dönmüş. Aynı hatlar, aynı altın cilt, aynı cinsiyet belirsizliği, erkekle dişi arası bir cazibe. O portre gerçek hayatta karşısına çıktığı için kapıldı belki de. Fantezinin başlangıç noktasıydı. Akademi'de öğrenciyken aşıkta o tabloya, düzinelerce kopyasını yaptığını hatırlıyor.

Sonra sanat fuarında bir başka yapıta rastladı, ilk defa ağlamak geldi içinden, zor tuttu kendini.

"YALNIZLIK." Renkli fotoğraf. Berlin'de bir sokak lambası bu, yıkılıyor gibi izleyiciden uzağa doğru eğilmiş bir direk; sanki devrilmek üzere olan bir hindistan cevizi ağacıymış rolü yapıyor sokak lambası. "Niye hâlâ yanıyorum ki, ne faydası var?" diye soruyor kendine belki, ıssız bir sokakta.

İdil İlkin'miş sanatçının adı.

Nilüfer Kuyaş edebiyatımıza özgün, önemli romanlar kazandırmaya devam eden bir yazar.

Ne tehlikeli, lezzetli oyundur, uzun süredir görmediğin sevgiliyle bıraktığın yerden devam etmek, hiçbir şey değişmemiş gibi yapmak. Her şey değişti oysa. Bana rastladı, kim bilir daha neler oldu hayatında, benim bilmediğim, sevgilisinin, kimsenin bilmediği.

Oynamayı bilmiyorum. Hiç öğrenemedim. Şimdi oynamak istiyorum. Şehir beni çağırıyor. Sonunda buluyorum birlikte oynayacak birisini. Gene beceremiyorum. Kuralları bilmiyorum. Meğer kural falan yokmuş.

Fotoğraf sanatçısı Şirin yeni sergisine hazırlanırken, bir karşılaşmayla hayatı yörüngesinden çıkıyor.

Serbest Düşüş, olgun yaşta bir kadının genç bir adamla yasak aşkının öyküsü.

Ama gerçek bir öykü mü, yoksa tamamen fantezi mi?

Hayal gücünün insan hayatı üzerindeki dönüştürücü etkisini bu romanda göreceksiniz.

Nilüfer Kuyaş, arzusunun ve fantezilerin dünyasını anlatırken dinamik, akıcı ve derin bir dil yakalamış.

Her dönemde şaşırtan, sürprizlerle dolu bir roman.

Kapak resmi: MURAT MOROVA

ISBN 978-975-07-1812-0

9 789750 718120